

Insolvence a dovolání

Má-li právní otázka řešená v rozhodnutí odvolacího soudu význam pro rozhodnutí konkrétní věci (v jednotlivém případě), nelze odmítat přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. pouze na základě argumentu, že postrádá zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (pro jejich judikaturu), zejména proto, že její řešení je dáno neopakovatelnými a nezaměnitelnými skutkovými okolnostmi případu.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 66/2011, ze dne 30.11.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka L. M., zastoupeného JUDr. L. V., advokátem, se sídlem v P., vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. KSCB 26 INS 8083/2009, o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, o dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. dubna 2011, č. j. KSCB 26 INS 8083/2009, 3 VSPH 243/2011-B-20, tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 22. listopadu 2010, č. j. KSCB 26 INS 8083/2009-B-8, prohlásil Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též jen „insolvenční soud“) konkurs na majetek dlužníka.

K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Dovolání dlužníka proti usnesení odvolacího soudu Nejvyšší soud odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) jako nepřipustné.

Učinil tak proto, že dovolání v této věci může být přípustné jen podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (tedy tak, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam). Srov. i usnesení ze dne 4. září 2008, sen. zn. 29 NSČR 4/2008, uveřejněné pod číslem 25/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. března 2011, sen. zn. 29 NSČR 12/2011, uveřejněné pod číslem 110/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek - dále jen „R 110/2011“ (tato usnesení jsou - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže a vydaná od 1. ledna 2001 - veřejnosti dostupná i na webových stránkách Nejvyššího soudu). Jde totiž o usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto v insolvenčním řízení „ve věci samé“ (k výkladu tohoto pojmu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2011, sen. zn. 29 NSČR 30/2010, uveřejněné pod číslem 96/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „R 96/2011“/).

Důvod připustit dovolání však Nejvyšší soud nemá, když dovolatel mu nepředkládá k řešení žádnou otázku, z níž by bylo možno usuzovat, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Dovolací argumentace v rovině obou uplatněných dovolacích důvodů (uvedených v § 241a odst. 2 o. s. ř.) obsáhle směřuje k prosazení dlužníkovu názoru, že insolvenční navrhovatel, věřitel F. T. LTD. (dále jen „věřitel F“), není v insolvenčním řízení řádně zastoupen.

Napadené usnesení ovšem spočívá na závěru, že jiný způsob řešení úpadku (než konkurs) byl v dlužníkově případě zákonem vyloučen.

Již v R 96/2011 Nejvyšší soud uzavřel, že pro posouzení správnosti usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka je právně bezvýznamná obrana dlužníka založená na tvrzení, že insolvenční navrhovatel nedoložil při rozhodování o insolvenčním návrhu svou splatnou pohledávku vůči dlužníku. V R 110/2011 pak Nejvyšší soud vysvětlil, že opravný prostředek (odvolání, dovolání, žaloba pro zmatečnost) směřující proti rozhodnutí insolvenčního soudu o prohlášení konkursu na majetek dlužníka může uspět jen tehdy, jsou-li jeho prostřednictvím zpochybněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o prohlášení konkursu, k nimž patří předchozí vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka a závěr, že dlužníkův úpadek nelze řešit některým ze sanačních způsobů (reorganizací či oddlužením), případně závěr, že namísto přijetí rozhodnutí o způsobu řešení dlužníkova úpadku (ve smyslu § 4 odst. 2 insolvenčního zákona) mělo být vydáno rozhodnutí o tom, že dlužník není v úpadku (§ 158 insolvenčního zákona).

Dovolací argumentace se s těmito ustálenými judikatorními závěry Nejvyššího soudu míjí. Stejně jako je v intencích R 96/2011 právně bezvýznamnou argumentace zpochybňující správnost usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka výhradami brojícími proti existenci pohledávky insolvenčního navrhovatele, je při poměrování správnosti usnesení o prohlášení konkursu na majetek dlužníka právně bezcennou výtkou, že věřitel F není v insolvenčním řízení řádně zastoupen.

Ani kdyby měl Nejvyšší soud takovou argumentaci za opodstatněnou, nebyl by jejím prostřednictvím vyvrácen závěr odvolacího soudu, že jiný způsob řešení úpadku (než konkurs) zákon v dlužníkově případě vylučuje.

Přitom nejde o to (jak ve vyjádření k dovolání namítá věřitel F), že by napadené rozhodnutí muselo mít po právní stránce zásadní význam z hlediska „rozhodovací činnosti vůbec“. Platí totiž, že má-li právní otázka řešená v rozhodnutí odvolacího soudu význam pro rozhodnutí konkrétní věci (v jednotlivém případě), nelze odmítat přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (zde ve spojení s § 238a odst. 1 písm. a/, odst. 2 o. s. ř.) pouze na základě argumentu, že postrádá zásadní význam z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (pro jejich judikaturu), zejména proto, že její řešení je dáno neopakovatelnými a nezaměnitelnými skutkovými okolnostmi případu. I když rozhodování o dovolání je právním prostředkem zajišťujícím jednotnost rozhodování soudů, plní tento účel prostřednictvím rozhodování v konkrétních věcech (v jednotlivých případech), aniž by mohlo být jakkoli významné, jaký má (může mít) taková konkrétní věc judikatorní přesah (srov. k tomu v literatuře např. též Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1884 až 1887, zejména pak pasáž ze str. 1885). Podstatné naopak je, že dotčené právní posouzení věci je významné pro věc samu. To je ostatně v souladu i se způsobem, jakým je v zákoně č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, vymezeno postavení Nejvyššího soudu (podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a/ zákona o soudech a soudcích Nejvyšší soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů v občanském soudním řízení a v trestním řízení zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování (i) tím, že rozhoduje o mimořádných opravných prostředcích v případech stanovených zákony o řízení před soudy).

Ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání jsou pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

Další články:

- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)